

Selectieheer

Bondscoach Martínez had geen verrassingen in petto met zijn WK-selectie. © AFP

Selectieheer: zo heette ooit de bondscoach in het voetbal. Zijn opdracht was spelers oproepen die in het weekend een interland zouden spelen. Hoe dat samen spelen dan wel moest, dat was bijzaak. Constant Vanden Stock is bijvoorbeeld selectieheer geweest, vooraleer hij zich om Anderlecht ging bekommeren.

Donderdag was onze Roberto Martínez even selectieheer en hem (een beetje) kennende is dat niet de favoriete invulling van zijn inmiddels omvangrijke taakomschrijving. Martínez is een beetje een te goede vent om jonge gasten vol ambitie teleur te stellen met de melding dat ze niet meegaan.

Zo verging het Dedryck Boyata. En ook Jason Denayer. Zij zijn er niet bij, tenzij een andere verdediger voortijdig uitvalt, maar omdat dat WK al over een week begint, is de kans op late ongelukjes een stuk kleiner. Beide hadden nog wel hun clubniveau een beetje bijgesteld in de hoop de Word Cup te halen, maar daar is de selectieheer niet in gelopen.

“Ik ben afgegaan op de vorm van het moment”, legde hij uit. Boyata liet vorige week tegen Gent niet één, maar twee keer een man in zijn rug lopen/duiken en stond daarna te zwaaien met zijn armen alsof hij wilde zeggen “wiens schuld het is, ik zou het niet weten, maar zeker niet die van mij”. Daar knapt elke medespeler en zeker elke coach op af.

Wat Jason Denayer dan weer in de zandbak Shabab Al Ahli in het rovers- en trafikan-tennest Dubai uitvreet, dat kan geen mens hier volgen, maar het moet afgaande op Martínez’ beslissing alvast niet erg overtuigend zijn.

Roberto Martínez werd in het verleden een gebrek aan moed aangewreven. Het verwijt luidde: hij durft niet door te selecteren. Waarbij doorselecteren staat voor bij de minste hapering versneld afscheid nemen van gevestigde waarden en jonge opkomende talenten meenemen en desgevallend in de ploeg droppen, in de hoop dat nieuw bloed voor nieuwe impulsen zorgt.

Onzin natuurlijk: hij liet voor het WK van 2018 Radja Nainggolan thuis en kreeg daarvoor heel wat shit naar zijn kop van de analisten. Die slimmerds hoor je niet meer, nu ze ook hebben gemerkt dat met die klojo geen land te bezeilen valt en dat Martínez het toen goed had gezien.

Met deze al bij al evenwichtige selectie heeft Martínez bewezen dat hij lak heeft aan alle meningen. Hij heeft niet voor de eeuwige certitudes gekozen, of mis-

schien een heel klein beetje. Reken maar dat als het een beetje tegen slaat, de selectie van Dries Mertens in vraag zal worden gesteld.

Achterin heeft Martínez wel gekozen voor jong talent en voor alvast genoeg verdedigers. Niet zoals Marc Wilmots die een lichtgebllesseerde Nicolas Lombaerts op het Europees Kampioenschap van 2016 voortijdig naar huis stuurde om tegen dat het er echt om ging (in Lille tegen Wales in de kwartfinale) tot de vaststelling te komen dat hij ervaren centrale verdedigers tekortkwam.

Volgens de KU Leuven heeft België zes procent kans om wereldkampioen te worden. Ten eerste gaat het over voetbal (toevalsport nr 1) en ten tweede gaat zo’n model uit van resultaten in het verleden. In sport - helemaal in voetbal - is het zoals op de beurs: resultaten uit het verleden zijn geen garantie voor de toekomst.

Voor het EK van vorig jaar hadden de Belgen volgens de KU Leuven 29 procent kans om Europees kampioen te worden. U weet wat van die 29 procent is overgebleven. Frankrijk en Spanje hadden 14 procent kans en Italië en Portugal maar negen procent. Engeland bleef steken op zeven. De finale? Italië-Engeland, gewonnen door de Italianen.

Donald Trump zei deze week in een interview dat als de Republikenen zouden winnen, het zijn verdienste zou zijn. Maar als ze zouden verliezen, dan zou het nooit zijn schuld zijn. Voor Roberto Martínez en bij uitbreiding alle

bondscoaches op dit WK geldt: als ze winnen, is het niet hun verdienste, en als ze verliezen, is het niet hun schuld.

Nochtans is dat wat Roberto Martínez boven het hoofd hangt: met alle zonden worden overladen als het mis zou gaan. Zijn achilleshiel heet Eden Hazard. Die heeft hij blijkbaar opgegeten en dus zal Hazard starten tegen Canada. Vanuit het oogpunt van de coach valt daar iets voor te zeggen. Hazard is geen pinch hitter (zoals Mertens) die een laatste half uur de boel in vuur en vlam kan zetten.

Hazard zal starten en Leandro Trossard zal invallen, hoezeer die ook zijn zaak bepleit in de kranten - daar houdt de bondscoach niet van. Bij de rust als Hazard er niets van bakt, of na een uur, als Hazard moe wordt. Voor het overige is zijn bedoeling zo klaar als een klontje: bouwen op bestaande connecties tussen spelers die tientallen wedstrijden samen hebben gespeeld, in de hoop dat de Rode Duivels meer ploeg zijn dan hun tegenstanders. Dat is perfect verdedigbaar.

Voor alle coaches op dit WK geldt: als ze winnen, is het niet hun verdienste, en als ze verliezen, is het niet hun schuld